

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžf/81/2012
Identifikačné číslo spisu:	7012200603
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7012200603.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: TOKAJ FURMINT SK, s.r.o. so sídlom Malá Tŕňa 105, zast. JUDr. Martinou Gombošovou, advokátkou, AK so sídlom Moldavská cesta 21/A, 040 11 Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Vázovova 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 20.03.2012 č. 1020503/1/421455-492676/2012/5081, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/133/2012-35 z 25.10.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/133/2012-35 zo dňa 25. októbra 2012 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Uznesením krajského súdu bolo zastavené konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým potvrdil daňovú exekučnú výzvu DÚ Trebišov č. 740/320/163-34772/11/Šol z 28.11.2011, ktorou daňový úrad vyzval žalobcu na zaplatenie daňového nedoplatku vo výške 15 000 Eur. Krajský súd dospel k záveru, že sa jedná o žalobu, ktorá smeruje proti rozhodnutiu správneho orgánu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom z dôvodu podľa § 248 písm. a/ O.s.p., pretože ide o rozhodnutie, ktoré má procesný charakter a týka sa vedenia konania - exekúcie.

Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca odvolanie z dôvodu, že uznesenie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a účastníkovi konania sa odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. f/ a § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Žalobca má za to, že hoci sú daňová exekučná výzva a rozhodnutie o odvolaní proti daňovej exekučnej výzve len rozhodnutiami procesnej povahy, ktorými správca dane len vyzýva na dobrovoľné splnenie povinnosti, predstavujú závažný zásah do jeho základných práv a slobôd, predovšetkým do jeho práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 Ústavy písm. i/), pretože zakazuje nakladať s peňažnými prostriedkami na všetkých účtoch žalobcu a to do výšky daňového nedoplatku, čo je nepochybne zásah do jeho práva disponovať so svojím majetkom. S

poukazom na Nález ÚS SR II. ÚS 50/2001 žalobca uvádza, že „nie je vylúčené, že by aj rozhodnutia uvedené v § 248 O.s.p. sa nemohli dotýkať či dokonca porušovať základné práva a slobody...“. Z uznesenia konajúceho súdu je však zrejmé, že tento preskúmal len celkovú povahu rozhodnutia, nezaoberal sa napadnutými rozhodnutiami v hlbšom rozsahu, čo má za následok, že zastavenie súdneho konania treba považovať za odopretie spravodlivosti (Nález ÚS SR I.ÚS 37/1995.) Pokiaľ sa krajský súd odvolal na rozhodnutie sp. zn. 2Sžf/5/2009 z 21.07.2010, považuje žalobca predmetné rozhodnutie za prekonané, pretože nereaguje na zásah do základných práv a slobôd. Žalobca žiadal, aby odvolací súd vec vrátil po zrušení prvostupňového rozhodnutia o zastavení konania krajskému súdu na ďalšie konanie.

Žalovaný žiadal uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdiť.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu v medziach podaného odvolania a po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu ako aj administratívneho spisu žalovaného jednomyselne dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je dôvodné vyhovieť.

V prejednávanej veci sa vyskytla zásadná právna otázka, či daňová exekučná výzva a rozhodnutie odvolacieho orgánu o jej potvrdení sú spôsobilým predmetom prieskumu zákonnosti - rozhodnutím v zmysle § 244 ods. 3 O.s.p.

Podľa § 244 ods. 2 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa § 244 ods. 3 O.s.p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Daňové exekučné konanie je vykonávacím konaním, v ktorom sa vymáha daňový nedoplatok resp. iné peňažné plnenie uložené rozhodnutím v daňovom konaní. Rozhodnutiami preskúmateľnými podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sú rozhodnutia vydané v daňovom konaní, v ktorom sa rozhoduje o právach a povinnostiach daňových subjektov. Jednotlivé úkony správcu dane v štádiu daňového exekučného konania v zásade nie je možné kvalifikovať ako rozhodnutia v zmysle § 244 ods. 3 O.s.p., pretože tieto úkony smerujú k vykonaniu právoplatného exekučného titulu, ktorý zakladá povinnosť daňového subjektu zaplatiť vyrubenú sumu. Z tejto zásady však existujú výnimky, s ktorými počíta zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní ako s preskúmateľnými okolnosťami i počas exekučného konania, a to v odvolacom daňovom konaní. Na tieto výnimky sa vzťahuje koncentračná zásada.

Podľa § 76 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov do 15 dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy môže daňový dlžník podať u správcu dane odvolanie, ak

- a) nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku alebo bránia jeho vymáhateľnosti,
- b) sú iné dôvody, pre ktoré je daňová exekúcia neprípustná.

Odvolanie musí byť odôvodnené, pričom na neskôr uplatnené dôvody sa neprihliada. Odvolanie má odkladný účinok. Na rozhodovanie o odvolaní sa vzťahujú ustanovenia § 46 až 48.

Najvyšší súd dospel na základe uvedeného k záveru, že daňová exekučná výzva podlieha len v obmedzenom rozsahu súdnemu prieskumu zákonnosti. Jej zákonnosť možno preskúmať iba v rozsahu dôvodov podľa § 76 ods. 5 písm. a/ a b/ zák. č. 511/1992 Zb., pričom podľa názoru najvyššieho súdu

ide o také okolnosti, ktoré nastali po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu. Opačný výklad by viedol k duplicitnej možnosti súdneho prieskumu zákonnosti exekučného titulu i v štádiu exekučného konania, čo je v rozpore s princípom subsidiarity, ktorý pri prechode do ďalšej úrovne právnej ochrany (§ 247 ods. 2 O.s.p.), počíta s vyčerpaním právneho prostriedku nápravy v predchádzajúcom štádiu.

Z obsahu spisu mal odvolací súd osvedčené, že žalobca v prejednávanej veci nevyčerpal možnosť súdneho prieskumu zákonnosti exekučného titulu a jeho dôvody v štádiu exekučného konania sa týkajú práve exekučného titulu.

Odvolací súd konštatuje, že daňová exekučná výzva z 28.11.2011 bola vydaná podľa § 76 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb. na podklade exekučného titulu - vykonateľného výkazu nedoplatkov DÚ Trebišov č. 740/230/33563/11/THU zostaveného u údajov evidencie daní daňového dlžníka ku dňu 10.11.2011 vo výške 15 000 Eur. Výkaz daňových nedoplatkov obsahuje jedinú položku daňového nedoplatku podľa § 74 ods. 2 písm. d/ zákona ako daňový nedoplatok podľa právoplatného rozhodnutia č. 740/230/21524/11/THU zo dňa 22.06.2011, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta podľa § 35 ods. 15 zák. č. 511/1992 Zb. za porušenie nepeňažnej povinnosti podľa § 15 ods. 14 a § 15 ods. 6 písm. a/,d/ a g/ zákona vo výške 15 000 Eur. Predmetné rozhodnutie o uložení pokuty sa stalo právoplatným 09.09.2011. Z administratívneho spisu nevyplýva, a žalobca v konaní ani netvrdil, že by bol proti rozhodnutiu o uložení pokuty podal riadny opravný prostriedok v správnom konaní. Z povahy veci potom vyplýva, že preskúmanie zákonnosti uvedeného rozhodnutia by podľa § 247 ods. 2 O.s.p. bolo vylúčené, aj keby žalobca podal žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o pokute. Žalobca takú žalobu však ani nepodal. V konaní po začatí daňového exekučného konania na vymozenie pohľadávky vyplývajúcej z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia o pokute súd už nemôže skúmať zákonnosť rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom. Dôvody odvolania žalobcu ako aj dôvody žaloby založené na tvrdení, že rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom je nezákonné a preto je nezákonná aj exekučná výzva je subjektívnym názorom žalobcu, ktoré však nemá právne relevantný význam, keďže nevyužil zákonom danú možnosť prípadnej nápravy rozhodnutia o pokute .

Pokiaľ žalobca namietal, že sa krajský súd nevyjadril k otázke zásahu do základného práva disponovať svojim majetkom , ale konanie zastavil s poukazom na § 248 ods. 1 písm. a/ O.s.p., odvolací súd dopĺňa týmto dôvody rozhodnutia krajského súdu, s ktorými sa inak stotožňuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.), pretože aj z rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že daňová exekučná výzva smeruje k vykonaniu povinnosti uloženej daňovému dlžníkovi, ktorú v stanovenej lehote dobrovoľne nesplnil. Keďže zákon č. 511/1992 Zb. stanovuje v § 76 ods. 2 písm. i/ ako náležitosť exekučnej daňovej výzvy aj zákaz daňovému dlžníkovi nakladať s majetkom, na ktorý chce správca dane uplatniť daňovú exekúciu a daňový úrad v súlade so zákonom v daňovej exekučnej výzve tento zákaz vyslovil. Uvedené len potvrdzuje charakter daňovej exekučnej výzvy ako rozhodnutia, ktoré má procesný charakter, a ktoré sa týka vedenia daňového exekučného konania, v ktorom sa daňovému dlžníkovi ešte pred vydaním exekučného príkazu umožňuje dobrovoľné splnenie uloženej povinnosti.

V predmetnej veci odvolací súd nezistil dôvody podľa § 76 ods. 5 písm. a/ a b/, ktoré by nastali po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu a ktoré by mohli byť dôvodom pre zrušenie daňovej exekučnej výzvy.

Z týchto dôvodov odvolací súd uznesenie krajského súdu ako vecne správne podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Podľa § 250k ods. 1 O.s.p. á contr. žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.